

Ярославна

Воронько Платон Микитович

I

Моя невідступна і славна
Далека Путивльська земля!
Я чую твій плач, Ярославно,
Він хмарою криє поля.

Твій плач!..
Твоя туга жіноча
У час вікопомних розлук
Підводилась мороком ночі
До неба від Сеймових лук.

До сонця вона підступала,
Поволі проміння рвучи,
І раптом додолу упала
Пітьмою на гострі мечі,

На панцери, сповнені дзвону,
Які ще до бою гудуть,
На куті шоломи, що з Дону
Готові води зачерпнуть.

II

Затьмарення віщого крила
Лягли на церковні хрести.
Чого ж ти його не спинила —
Сказала: «Іди, коли йти...

Іди, не зважай на прикмети —
їх безліч на ратнім шляху».
А хмари, мов чорні замети,
Звіщали про бурю суху

Не в отчїм Путивлі — в чужині,
В степах, де колюча стерня.
Чого ж ти вклонилась дружині
І крикнула: «Князю коня!»?

Ховаючи сльози гарячі,
На сонце дивилась — нема...
Лиш ворон кружляє та кряче,
Де повинню суне пітьма.

Стихав за огорою гомін,
І терпли серця бойові.
А князь твій у срібнім шоломі,
З очей блискавки грозові

У темряву кинув зловіщу.
За луку — і рвучко в сідло.
Шляхи на Спадщани й Лутищу
Піском куряви замело.

Затихли розгойдані дзвони,
Лиш луни гудуть вдалині
Про князеві славні загони,
Про князеві очі ясні.

Давно розійшлись путивляни,
Осів за обніжками пил.
Росою покрились поляни,
Де стоптаний гнувся ковил.

А ти не прийшла до світлиці,
Не сіла за прядку різну —
До самого сходу зірниці
Дивилась в німу далину.

А потім за баштами стала,
Минули не роки — віки.
Замулились води Каяли —
Незнаної нами ріки.

Безвісної птиці зигзиці
Осипались крила гінкі.
На місці Святої криниці
Шумлять осокори стрункі.

І де вони, брами, причілки,
Високі ясні тереми?
То сонце на золоті гілки,
То люті хуртечі зими,

То цвіт весноліття стрічає,
То знов суховій на полях
Гарцює в кущах молочаю,
Де йшов колись Ігорів шлях,

Де зводили вежі селяни,
Трирядні вали на горбі,
Де чули твій плач путивляни
І падали в ноги тобі.

Пролинули сиві, далекі
Віки над степами життя,
Неначе у вирій лелеки,
Яким не знайти вороття.

А ти, невідступна в чеканні,
В коханні не знаючи меж,
Стоїш на високім кургані
У спалахах нових пожеж.

Лягають на плечі, на руки
Тумани від Сейму-ріки,
І роси мов сльози розлуки,
І сльози мов роси важкі.

Ти ждеш із Карпатського рейду
Мене в бойовім убранні.
Ось-ось перебродом перейде
І зрине з пільми на коні,

Здається тобі серед ночі,
У ранки, в палаючі дні.
Заплакані очі дівочі —
Усміхнені, раді, ясні.

Ти думкою линеш до мене,
До щастя від болю і сліз.
І рвуться залізні стремена,
І гнеться густий верболіз,

І ллються розпущені коси
На плечі весняним дощем.
Куриць суховій і голосить
Над кожним підбитим кущем,

Куриць аж до самого Сяну,
До муки, що злість окриля.
Я чую твій плач, Ярославно,
Він хмарою криє поля,

Лягає імлою на обрій,
Затьмарює сонце згори,
Щоб нашій когорті хоробрій
Пробитися в Чорні бори.

Щоб раненим вимити рани,
Останню конину спекти,
І знов зарядити нагани,
І далі до смерті іти.

До смерті або перемоги —
В нас іншої стежки нема.
Залізні фашистські барлоги

Густа заливає пільма.

І чорне, обвуглене сонце
Тоді зупинилось вгорі.
Хрестились ворожі дозорці,
Ховались в яри, чагарі.

Я вивів загін під Ославну,
Порвав за собою мости.
Спасибі тобі, Ярославно,
За горде:
«Іди, коли йти.

Іди, не зважай на прикмети —
їх безліч на ратнім шляху».
О вірна і віддана, де ти
В годину буремну, лиху?

В Путивлі ти нині страждаєш,
Йдучи в хуртовині війни,
Чи з Пруссії ніччю втікаєш,
Забувши про спочив і сни?

Та де б не була ти, кохана,
Я чую ридання твоє,
Бо знов із-за Бугу і Сяна
Затьмарене сонце встає.

Затьмарене сонце...
Та скоро
Проміння його золоте
Осяє нам вільні простори
І хмари жажні розмете.

І пісня — не плач твій поллється
На все наше спільне життя,
Вже кінь мій у подорож рветься
На зранений шлях вороття.

І здіймуться птиці зигзиці,
З походів повернеться рать,
І води Святої криниці
Нас миром земним напоять.

IV

Моя невідступна і славна
Зелена Путивльська земля!
Спасибі тобі, Ярославно,
За плач, що серця окриля.

За вірність, що в кожному столітті

Квітчала нам шлях бойовий,
За пісню, що вперше на світі
Замінить твій плач віковий.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/yaroslavna